Boşanma Sonrası Hibe Yazısı

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Yargıtay Hukuk Genel Kurulu	29.04.2026	Bozma

ESAS NO	KARAR NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2025/354	2026/267	TMK 202, TMK 225, HMK 307, TBK 285, TBK 288

ÖZET

Boşanma hükmünün kesinleştiği gün verilen ve haklarını eşine hibe ettiğini belirten yazı, mal rejiminin tasfiyesine dair hüküm içermediğinden katılma alacağından kesin ve açık feragat sayılmadı; davanın esasına girilmesi gerektiği belirtildi.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/bosanma-sonrasi-hibe-yazisi-katilma-alacagi-hgk-2026-267/ →

Karar metni

Yargıtay Karar Arama sisteminde yayımlandığı hâliyle, değiştirilmeden aktarılmıştır. Taraf adları kaynakta anonimdir.

Hukuk Genel Kurulu 2025/354 E. , 2026/267 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi

SAYISI : 2023/2 E., 2023/16 K.

ÖZEL DAİRE KARARI : Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 06.04.2023 tarihli ve

2022/5568 Esas, 2023/1687 Karar sayılı BOZMA kararı

Taraflar arasında görülen yasal mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak davasından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince davanın reddine karar verilmiştir.

Kararın davacı vekili tarafından istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf başvurusunun esastan reddine verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının, davacı vekili tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, İlk Derece Mahkemesi tarafından Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten sonra Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı vekili dava dilekçesinde; tarafların 25.05.1979 tarihinde evlendiklerini, ortak üç çocuklarının bulunduğunu, geçimsizlik nedeniyle Ankara 8. Aile Mahkemesinin 19.11.2009 tarihli ve 2009/669 Esas, 2009/1354 Karar sayılı kararı ile boşanmalarına karar verildiğini ve hükmün 24.12.2009 tarihinde kesinleştiğini, evlilik birliği içerisinde alınan iki adet dairenin davalı adına tescil edildiğini, ne var ki müvekkilinin katılma alacağı nedeniyle doğan alacak hakkının davacıya ödenmediğini ileri sürerek fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydıyla her bir taşınmaz yönünden şimdilik 1.000,00 TL olmak üzere toplamda 3.000,00 TL bedelin faiziyle birlikte davalıdan alınarak davacıya ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP

Davacı vekili cevap dilekçesinde; tüm iddiaları inkârla, öncelikle davanın zamanaşımı nedeniyle reddi gerektiğini, davacının boşanma dosyasına sunduğu 24.12.2009 tarihli dilekçesi ile "Ben eşimden ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiçbir zaman dava etmeyeceğim, söz veriyorum, ona hibe ediyorum" şeklinde beyanda bulunduğunu, bağışlama nedeniyle davacının müvekkilinden katılma alacağı isteyemeyeceğini, diğer yandan taşınmazların alımında davacının katkısının bulunmadığını, bahse konu dairelerden birinin kredi taksitleri müvekkili tarafından maaşından ödemek suretiyle diğerinin de müvekkilinin emekli ikramiyesiyle alındığını belirterek davanın reddini savunmuştur.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin 08.10.2019 tarihli ve 2017/895 Esas, 2019/710 Karar sayılı kararı ile; davacı tarafından boşanma dosyasına sunulan 24.12.2009 havale tarihli dilekçede "...ben eşimden, ...'den ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiçbir zaman dava etmeyeceğim, söz veriyorum, ona hibe ediyorum" şeklinde beyanda bulunulduğu, davacının bu dilekçe ile ilgili olarak 23.10.2018 tarihli duruşmada bahse konu belgenin kendisi tarafından yazıldığını ve imzalandığını, ancak yazıyı davalının "boşanma davası için yazı ver" demesi üzerine alkollü olduğu için verdiğini, haklarından feragat etmediğini beyan ettiği, söz konusu yazının Türk Borçlar Kanunu'nun 285 ve devamı maddelerinde hüküm altına alınan bağış niteliğinde olduğu, nitekim tanık olarak dinlenen ve davacının kardeşi olan ...'ın da belgenin mal paylaşımı için verildiğini belirttiği gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

A. İstinaf Yoluna Başvuranlar

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından istinaf başvurusunda bulunulmuştur.

B. Gerekçe ve Sonuç

Bölge Adliye Mahkemesinin 09.03.2022 tarihli ve 2019/1920 Esas, 2022/193 Karar sayılı kararı ile; her ne kadar hükme esas alınan belge mal rejiminin tasfiyesine ilişkin açıklamalar içermiyor olsa da davacının dilekçe altındaki imzanın kendisine ait olduğunu ve dilekçe içeriğini tevil yollu ikrar ettiği, dinlenen tanık beyanlarına ve özellikle tarafların ortak çocuğu ... tarafından "davacının icra borçlarının davalı tarafından ödenmesi nedeniyle davacının mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan haklarını davalıya hibe ettiğinin" beyan edildiği, diğer yandan dilekçenin boşanma dava tarihinden yani tasfiye alacak hakkı doğduktan sonra düzenlendiği, böyle olunca davacının mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan haklarını davalıya bağışlaması sebebiyle mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak isteğinde bulunamayacağı, ancak bağıştan dönme koşullarının varlığı hâlinde iade istenebileceği, somut olayda bu sebeple açılmış bir dava da bulunmadığı gerekçesiyle istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmiştir.

V. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

2. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile "...Maddî olayları ileri sürmek taraflara, hukuki nitelendirme yapmak ve uygulanacak kanun maddelerini belirlemek hâkime aittir. İddianın ileri sürülüş şekline göre dava, mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak isteğine ilişkindir. Tüm dosya kapsamı birlikte değerlendirildiğinde; tarafların çekişmeli olarak Ankara 8. Aile Mahkemesi'nin 2009/669 Esas, 2009/1394 Karar sayılı kararı ile boşandıkları, boşanma kararının 24.12.2009 tarihinde kesinleştiği, davacı ... tarafından Ankara 8. Aile Mahkemesi'ne hitaben düzenlenen ve dava dosyasına sunulan 24.12.2009 havale tarihli yazı içeriğinde; "..... ben eşimden ...'den ayrıldım. Bana düşen haklarımdan hiçbir zaman dava etmeyeceğim söz veriyorum, ona hibe ediyorum..." bildirdiği, erkeğin bu beyanının 4721 sayılı Kanunu'nun 202 inci ve devamı maddeleri uyarınca mal rejiminin tasfiyesini kapsamadığı ve işbu dava yönünden bağlayıcılığı bulunmadığı anlaşılmaktadır. Boşanma dava dosyasındaki tarafların karşılıklı olarak tazminat ve nafaka ile ilgili beyanlarının boşanmanın eki niteliğindeki konulara ilişkin olduğu, mal rejiminin tasfiyesine ilişkin bir anlaşma yapılmadığı, davacının boşanma dava dosyasında mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından feragat ettiğine ilişkin açık bir beyanı olmadığı, buna göre, davacı tarafından eldeki davanın açılmasına engel bir durum bulunmadığı anlaşılmaktadır. Açıklanan nedenlerle, Mahkemece iddia ve savunma çerçevesinde taraf delilleri toplanarak tartışılması ve tüm deliller değerlendirildikten sonra talebin esası hakkında olumlu ya da olumsuz bir karar verilmesi gerekirken, yazılı gerekçelerle davanın reddine karar verilmesi doğru olmamış, hükmün bu nedenle bozulması gerekmiştir..."

gerekçesiyle karar oy çokluğu ile bozulmuştur.

B. İlk Derece Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

İlk Derece Mahkemesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile önceki kararda yer alan gerekçenin yanında; somut olayda asıl tartışılması gereken konunun davacının imzaladığı belgenin mal rejimine ilişkin beyan olup olmadığı değil hibeye ilişkin olup olmadığı hususu olduğu, her ne kadar Yargıtay bozma ilâmında aksi belirtilmiş ise de söz konusu belgenin hibe niteliğini taşıdığı gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

VI. TEMYİZ

A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

B. Temyiz Sebepleri

Davacı vekili temyiz dilekçesinde; hükme esas alınan belgenin boşanmanın eki niteliğindeki tazminat ve nafakalarla ilgili olduğu, dolayısıyla müvekkilinin mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından feragat ettiğinin kabul edilemeyeceğini ileri sürerek hükmün bozulmasını talep etmiştir.

C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; taraflar arasındaki yasal mal rejiminin boşanma nedeni ile sona ermesinden sonra erkek eş tarafından düzenlendiği anlaşılan 24.12.2009 tarihli belgenin, edinilmiş mallara katılma rejiminin tasfiyesi ve sonucuna ilişkin bir anlaşma olarak kabul edilip edilemeyeceği, burada varılacak sonuca göre ilgili belgenin Türk Borçlar Kanunu’nun 285 ve devamı maddelerinde düzenlenen bağış niteliğinde olup olmadığı noktasında toplanmaktadır.

D. Gerekçe

1. İlgili Hukuk

4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) 202 ilâ 241. maddeleri.

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) 307 ilâ 311. maddeleri.

6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun (TBK) 285 ilâ 298. maddeleri.

2. Değerlendirme

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ilgili kanun maddelerinin incelenmesinde yarar görülmektedir.

2. Mal rejimi; eşlerin tâbi oldukları rejim süresince edindikleri mallar üzerindeki hakları, birbirlerine ve üçüncü kişilere karşı sorumlulukları ile rejim sona erdiğinde bu malların paylaştırılması yönündeki kurallar bütününü ifade etmektedir. Türk Medeni Kanunu hükümleri uyarınca mal rejimleri, yasal ve seçimlik olarak iki gruba ayrılmıştır. Kanun’un 202/1. maddesinde; eşler arasında edinilmiş mallara katılma rejiminin uygulanması asıldır, denilmek suretiyle Türk Hukukunda yasal mal rejimi, edinilmiş mallara katılma rejimi olarak benimsenmiştir.

3. Yasal mal rejimi olan edinilmiş mallara katılma rejimine yönelik düzenlemeler 4721 sayılı Kanun'un 218 ilâ 241. maddeleri arasında yer almaktadır. Edinilmiş mallara katılma rejimi, edinilmiş mallar (TMK md. 219) ile eşlerden her birinin kişisel mallarını (TMK md. 220-221) kapsar.

4. Edinilmiş mallara katılma rejiminin tasfiyesi için tasfiyeye konu malın hangi grupta yer aldığının belirlenmesi zorunludur. Zira mal varlığının yer aldığı grup, bu malvarlığının tasfiyeye girip girmeyeceği veya tasfiyeye girmesi hâlinde ne şekilde tasfiye edileceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ayrıca belirtmek gerekir ki; edinilmiş mallara katılma rejiminde kural, mal gruplarının değişmezliğidir. TMK'nın 221. maddesinin 1 ve 2. fıkraları ile açıklanan istisnalar dışında, eşler; mal gruplarını değiştiremezler, aksine ilişkin sözleşmeler geçersizdir. Bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş mal olarak kabul edilir (TMK md. 222/3).

5. Edinilmiş mallara katılma rejiminin sona ermesiyle birlikte eşler veya mirasçılar tarafından açılabilecek davalar; değer artış payı alacağı (TMK md. 227) davası ve artık değere katılma alacağı (TMK md. 231) davalarıdır. Bu iki alacak türünün özellikleri, koşulları ve hesaplama yöntemleri arasında farklılıklar bulunmakla birlikte, tasfiye davalarına özgü usul ve esasa yönelik genel ilkelerin tamamı her iki dava türü için de geçerlidir.

6. Edinilmiş mallara katılma rejiminde tasfiye davasının görülebilmesi için eşler arasındaki mal rejiminin sona ermiş olması gerekir. TMK'nın 225. maddesi ile "Mal rejimi, eşlerden birinin ölümü veya başka bir mal rejiminin kabulüyle sona erer. Mahkemece evliliğin iptal veya boşanma sebebiyle sona erdirilmesine veya mal ayrılığına geçilmesine karar verilmesi hâllerinde, mal rejimi dava tarihinden geçerli olmak üzere sona erer" hükmü düzenleme altına alınmıştır. Hükümden anlaşıldığı üzere taraflar arasındaki evliliği sona erdirmeye yönelik boşanma davası açılması hâlinde; eşler arasındaki mal rejimi, açılan boşanma davası kabul edilip, boşanmaya karar verildiği takdirde, davanın açıldığı tarih itibariyle sona ermiş sayılır. Buna karşılık açılan boşanma davasının reddedilmesi durumunda; eşler arasındaki mal rejimi hiç kesintiye uğramadan, yasal mal rejimi olarak devam eder ve eğer varsa reddedilen davaya dayanılarak açılmış olan mal rejiminin tasfiyesine ilişkin davalar da hükümsüz olur. Dolayısıyla boşanma davasının açılma tarihi ile birlikte esasen eşler arasındaki mal rejiminde, geciktirici koşula bağlı bir sona erme söz konusu olduğu tartışmasızdır.

7. Eldeki davada; tarafların 25.05.1979 tarihinde evlendikleri, ortak üç çocuklarının bulunduğu, eşler arasında yaşanan anlaşmazlık nedeniyle kadın eş tarafından 25.05.2009 tarihinde evlilik birliğinin sarsılması nedeniyle boşanma davası açıldığı, Ankara 8. Aile Mahkemesinin 19.11.2009 tarihli ve 2009/669 Esas, 2009/1354 Karar sayılı kararı ile tarafların TMK'nın 166/1. maddesi uyarınca boşanmalarına karar verildiği ve kararın 24.12.2009 tarihinde kesinleştiği anlaşılmıştır. Boşanma davası kabul ile sonuçlandığına göre somut olayda eşler arasındaki mal rejimi, boşanma davasının açılma tarihi olan 25.05.2009 tarihinde sona ermiştir. Bu tarihten sonra erkek eş tarafından düzenlendiği anlaşılan 24.12.2009 tarihli uyuşmazlık konusu belge incelendiğinde, davalının aynen "... ben eşimden ...'den ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiç bir zaman dava etmiyecem, söz veriyorum, ona hiba ediyorum" şeklinde beyanda bulunduğu görülmüştür. Öyle ise uyuşmazlığın çözümü için "feragat" kavramı üzerinde özellikle durulması gerekir.

8. Bilindiği gibi özel hukuk, taraflara kendi hakları üzerinde tasarruf yetkisi ve imkânı vermiştir. Özel hukuktan kaynaklanan tasarruf yetkisi, uyuşmazlıktan önce başlayıp uyuşmazlığın yargı organına intikal ettiği ve yargı organı önünde görüldüğü anda da devam eder. Hak sahibi, uyuşmazlık konusu hakkını dava edip etmemekte, dava ettikten sonra davalı ile yargılama içinde ya da dışında uzlaşmakta, arabulucuya gitmekte, sulh olmakta veya açtığı davadan feragat etmekte serbesttir.

9. Nitekim Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 307. maddesinde feragat tanımlanmış ve davacının talep sonucundan kısmen veya tamamen vazgeçmesi olarak ifade edilmiştir. Feragat davaya son veren taraf işlemlerinden biri olup, dilekçeyle veya yargılama sırasında sözlü olarak yapılabilir (HMK md. 309/1). Yine feragatin hüküm ifade etmesi, karşı tarafın ve mahkemenin muvafakatine bağlı değildir (HMK md. 309/2). Ancak feragat, kayıtsız ve şartsız olmalı, kesin ve açık bir irade beyanı ile yapılmalıdır.

10. Bu genel açıklamalardan sonra somut olaya gelindiğinde; erkeğin 24.12.2009 tarihli beyanının yasal mal rejiminin tasfiyesine yönelik bir hükmü içermediği, dolayısıyla söz konusu beyanın Türk Medeni Kanunu'nun 202 ve devamı maddeleri uyarınca mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak haklarından feragat anlamına gelmeyeceği ve eldeki dava yönünden bağlayıcılığı bulunmadığı kanaatine varılmıştır. İlgili belgenin, Özel Daire bozma kararında belirtildiği gibi boşanmanın eki niteliğindeki nafaka ve tazminat konularına ilişkin olduğu, eşler arasında mal rejiminin tasfiyesine ilişkin bir anlaşma yapılmadığı, davacının boşanma dava dosyasında mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından feragat ettiğine ilişkin kesin ve açık bir irade beyanı taşımadığı, dolayısıyla davacı tarafından eldeki davanın açılmasına engel bir durum bulunmadığının kabulü gerekir. Böyle olunca; Mahkemece iddia ve savunma çerçevesinde taraf delilleri toplanarak tartışılması ve tüm deliller değerlendirildikten sonra talebin esası hakkında olumlu ya da olumsuz bir karar verilmesi gerekirken, yazılı gerekçelerle davanın reddine karar verilmesi doğru olmamış, bozmayı gerektirmiştir.

11. Hukuk Genel Kurulunda yapılan görüşmeler sırasında; mal rejimi sözleşmelerinin kaynağı aile hukuku olmakla birlikte aynı zamanda borçlar hukuku hükümlerinin de uygun düştüğü ölçüde bu sözleşme türlerinde geçerli olduğu, eşler arasındaki mal rejimine ilişkin sözleşmelerin rejimin sona erme anına kadar yapılabileceği, mal rejimi sona erdikten sonra ilgili rejimin tasfiyesi ve sonucuna ilişkin anlaşmaların ise borçlar hukuku genel hükümleri kapsamında değerlendirilmesi gerektiği, somut olayda taraflar arasındaki mal rejiminin 25.05.2009 tarihinde sona erdiği sabit olduğuna göre belgenin Türk Borçlar Kanunu'nun 285 ilâ 298. maddeleri arasında düzenleme altına alınan bağış sözleşmesi niteliğinde kabul edilmesi gerekirken, Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 307 ilâ 311. maddeleri arasında düzenleme altına alınan feragat hükümleri esas alınarak sonuca gidilmesinin hatalı olduğu, uyuşmazlığa konu belge ile erkeğin mal rejiminden kaynaklanan alacak haklarını eşine bağışladığı, diğer yandan eşlerin boşanmasına ilişkin hükme bakıldığında erkeğin tam kusurlu davranışları ile boşanmaya sebep olduğu, Türk Medeni Kanunu'nun ilgili hükümleri uyarınca tam kusurlu eşin nafaka ve tazminat talep hakkı bulunmadığı gözetildiğinde söz konusu belgenin boşanmanın fer'î niteliğinde nafaka ve tazminatlara ilişkin olduğundan bahsedilemeyeceği, böyle olunca direnme kararının usul ve yasaya uygun olduğu ve onanması

gerektiği görüşü ileri sürülmüş ise de bu görüş yukarıda açıklanan nedenlerle Kurul çoğunluğunca benimsenmemiştir.

12. O hâlde, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

VII. KARAR

Açıklanan sebeple;

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında açıklanan gerekçe ve nedenlerden dolayı 6100 sayılı Kanun'un 371. maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Kanun'un 373 maddesinin 1. fıkrası uyarınca kararı veren Küçükçekmece 2. Aile Mahkemesine gönderilmesine, kararın bir örneğinin kararı veren Bölge Adliye Mahkemesine gönderilmesine,

İlk görüşmede yeterli çoğunluk sağlanamadığından, 29.04.2026 tarihinde yapılan ikinci görüşmede oy çokluğuyla kesin olarak karar verildi.

"K A R Ş I O Y "

1. İlk Derece Mahkemesi ile Özel Daire arasındaki temel uyuşmazlık; tarafların 4721 sayılı Kanun'un 166/1. maddesi uyarınca boşanmalarına karar verildiği anlaşılan eldeki davada; erkek eş tarafından düzenlenen 24.12.2009 tarihli belgeye rağmen, mal rejimin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkı talebinde bulunup bulunamayacağı noktasında toplanmaktadır.

2. Somut olayda; İlk Derece ve Bölge Adliye Mahkemelerince tarafların boşanmalarına ilişkin dava açıldıktan sonra 24.12.2009 tarihinde düzenlenen belge ile davacının mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak haklarını davalıya bağışladığı ve bağıştan dönme koşullarının somut olayda bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verildiği, buna karşılık Özel Dairece yapılan yargılamada söz konusu belgenin feragat niteliğinde olmadığı belirtilerek hüküm bozulmuştur. Özel Dairenin bozma kararı çoğunluk tarafından benimsenmiştir.

3. Çoğunluk görüşüne aşağıda açıklanan nedenlerle katılınmamıştır.

4. Uyuşmazlığın çözümü için öncelikle "haktan feragat etmek" kavramının açıklanmasında yarar vardır. Haktan feragat etmek; bir kişinin yasal, hukuki veya maddi bir hakkından kendi rızasıyla, gönüllü olarak ve tek taraflı vazgeçmesidir. Bu işlem sonucunda kişi, vazgeçtiği hakla ilgili artık hiçbir talepte bulunamaz ve hak iddiası kesin olarak sona erer.

5. Türk Medeni Kanunu'nun 166/3. maddesinde düzenleme altına alınan ve uygulamada anlaşmalı boşanma davası olarak adlandırılan dava ile evlilik birliğinin sona ermiş olduğu durumlarda eşler; zorunlu olmamakla birlikte, anlaşmalı boşanma davasında düzenledikleri protokol içeriğinde mal rejiminin tasfiyesi konusunda da anlaşma yapmak isteyebilirler. Anlaşma, mal rejiminin tasfiyesini

içeriyor olsa da ayrı bir geçerlilik şartı aranmaz. Çünkü Kanun koyucu; boşanma veya ayrılığın fer'î sonuçlarına ilişkin anlaşmaların, hâkim tarafından onaylanmadıkça geçerli sayılmayacağını öngörmüştür (TMK md. 184/b-5). Dolayısıyla taraflar istedikleri takdirde; hâkim onayına sunulan protokol hükümleri ile rejim süresince edindikleri mal varlığını paylaştıklarını veya tasfiyeye yönelik haklarından feragat ettiklerini belirterek, mal rejiminin tasfiyesini gerçekleştirebilirler. Anlaşmalı boşanma davası içerisinde, mal rejiminin tasfiyesi hususunun da ayrıca anlaşmaya dâhil edilmesi istendiği takdirde; bu hususun hiçbir duraksamaya yer vermeyecek açıklıkta olması çok önemlidir. Anlaşma metninde; soyut, muğlâk, her anlama gelebilen, farklı şekilde yorumlanmaya açık, müphem kelime ve cümleler kullanılmamalıdır. Zira usulüne uygun şekilde yapılan anlaşma ile boşanma davası neticelenmiş ve karar kesinlemiş ise tarafların tekrar mal rejimi tasfiyesi talep etmeleri mümkün olmaz. Anlaşmalı boşanmanın tasfiyeyi kapsadığı kabul edilen durumlarda; boşanmadan sonra taraflardan herhangi birinin tekrar tasfiye talebinde bulunması, 4721 sayılı Kanun'un 2. maddesinde düzenlenen "dürüst davranma" kuralına aykırılık teşkil etmekte ve hakkın kötüye kullanılması anlamına gelmektedir. Nitekim aynı hususlar Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 10.09.2025 tarihli ve 2024/2-7 Esas, 2025/498 Karar sayılı kararında da aynen benimsenmiştir.

6. Önemle belirtmek gerekir ki anlaşma metininde; mal rejiminin tasfiyesinden doğan alacak hakkından feragat etmeye ilişkin “soyut, muğlâk, her anlama gelebilen, farklı şekilde yorumlanmaya açık, müphem kelime ve cümleler” kullanılmaması gerektiği hususu, tarafların Türk Medeni Kanunu’nun 166/3 maddesi uyarınca anlaşmalı şekilde boşanmalarına karar verilmesi durumunda geçerlidir. Zira burada taraflar asıl olarak boşanmak istemekte ve ancak yaptıkları anlaşma ile esasen boşanmanın eki niteliğinde olmayan mal rejiminin tasfiyesini de gerçekleştirdiklerini belirtmektedirler. Bu nedenle Yargıtay, anlaşmalı boşanma davalarında; eşlerin mal rejiminden kaynaklı haklarından “açık feragat” olmadığı sürece, tasfiyeden doğan hakların ileri sürülebileceğini kabul etmektedir. Ne var ki somut olayda eşler; Türk Medeni Kanunu’nun 166/3. maddesi uyarınca anlaşmalı şekilde değil aynı maddenin 3. fıkrasına göre çekişmeli olarak boşanmışlar ve boşanma dava dosyası içerisinde mal rejiminin tasfiyesine ilişkin bir talepte bulunmamışlardır. Böyle olunca uyuşmazlık konusu belgenin “mal rejiminden kaynaklanan alacak hakkından feragat” niteliğinde olmadığı açıkça ortadadır. Söz konusu belgenin tarafların boşanmalarına ilişkin Ankara 8. Aile Mahkemesinin 19.11.2009 tarihli ve 2009/669 Esas, 2009/1394 Karar sayılı dava dosyasına sunulmuş olması da bu durumu değiştirmez. Dolayısıyla söz konusu belgenin niteliğinde hataya düşülerek “haktan feragat etme” olgusunun tartışılarak uyuşmazlığın çözümüne gidilmesi doğru değildir.

7. Diğer yandan Özel Dairece ve Yargıtay Hukuk Genel Kurulu Sayın Çoğunluğunca 24.12.2009 tarihli belgenin, tarafların boşanmalarına ilişkin Ankara 8. Aile Mahkemesinin 19.11.2009 tarihli ve 2009/669 Esas, 2009/1394 Karar sayılı dava dosyasına sunulmuş olması nedeni ile boşanmanın eki niteliğindeki nafaka ve tazminat konularına ilişkin olduğu yönündeki görüşe de katılmak mümkün değildir. Zira bilindiği üzere TMK’nın “Boşanmada tazminat ve nafaka” başlığı altında düzenlenen 1 74... . maddeleri uyarınca, tam kusurlu eş yararına boşanma nedeniyle tazminat veya nafakaya hükmedilemez. Ankara 8. Aile Mahkemesinin 19.11.2009 tarihli ve 2009/669 Esas, 2009/1394 Karar sayılı dosyası incelendiğinde gerçekleşen olaylara göre erkeğin sürekli içki içtiği, eşinin kredi kartını habersiz şekilde kullandığı, birlik görevlerini yerine getirmediği, eşine ve aile

üyelerine hakaret içerikli söz ve davranışlar sergilediği gerekçesiyle boşanmaya sebep olan olaylarda tam kusurlu olduğu, buna karşılık kadının kusurlu bir davranışının bulunmadığı kabul edilerek boşanma kararı verildiği anlaşılmaktadır. Tam kusurlu davranışları nedeniyle boşanmaya sebep olan erkeğin, boşanma nedeniyle karşı taraftan nafaka ve tazminat talep etme hakkı bulunmadığı gözetildiğinde, ilgili belgenin boşanmanın fer'î niteliğindeki taleplere ilişkin olduğu yönündeki kabul hayatın olağan akışına uygun olmadığı gibi usul ve yasa hükümleri ile de uyumlu değildir.

8. Eldeki davada taraflar 25.05.1979 tarihinde evlenmiş, 25.05.2009 tarihinde açılan boşanma davasının kabulüne ilişkin hükmün 24.12.2009 tarihinde kesinleşmesiyle boşanmışlardır. Eşler arasında başka mal rejimi seçilmediğinden 01.01.2002 tarihine kadar mal ayrılığı (743 sayılı TKM md. 170), bu tarihten mal rejiminin sona erdiği boşanma davasının açıldığı tarihe kadar yasal mal rejimi olan edinilmiş mallara katılma rejimi geçerlidir (4721 sayılı TMK md. 202).

9. Türk Medeni Kanunu'nun 225. maddesine göre boşanma davası açılması durumunda eşler arasındaki mal rejimi, açılan boşanma davası kabul edilip, boşanmaya karar verildiği takdirde, davanın açıldığı tarih itibariyle sona ermiş sayılır. Buna karşılık açılan boşanma davasının reddedilmesi durumunda; eşler arasındaki mal rejimi hiç kesintiye uğramadan, yasal mal rejimi olarak devam eder ve eğer varsa reddedilen davaya dayanılarak açılmış olan mal rejiminin tasfiyesine ilişkin davalar da hükümsüz olur. Böylece boşanma davasının açılması ile birlikte esasen, eşler arasındaki yasal mal rejiminde, geciktirici koşula bağlı bir sona erme söz konusudur. Uyuşmazlığa konu belge 24.12.2009 tarihli olup; boşanma davası açıldıktan sonra ancak kabule ilişkin hükmün kesinleşmesinden önce düzenlenmiştir. Bir hukuki işlemin; kanuni unsurlarının bulunmasına rağmen, geçerli olabilmesi için eksik olan bir onayın sonradan tamamlanmasına bağlı olması durumu, hukuken askıda hükümsüzlük olarak ifade edilir. Açılan boşanma davasının kabul ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağı henüz belli olmadığından, boşanma dava tarihi ile boşanma davasının kabulüne ilişkin kararın kesinleşme tarihi arasında yapılan "eşler arasındaki mal rejimine ilişkin anlaşmalar" askıda hükümsüzdür. Askıda hükümsüz olan işlem, unsurların tamamlanmasıyla birlikte hüküm ve sonuç doğurmaya başlar. Dolayısıyla boşanma yargılama aşamasında akdedilen mal rejiminin tasfiyesine ilişkin anlaşma; işlemin yapıldığı anda askıda hükümsüzken, boşanma davasının kabulüne ilişkin kararın kesinleştiği andan itibaren geçerli hâle gelir. Eldeki davada, tarafların boşanmasına ilişkin hükmün 24.12.2009 tarihinde kesinleştiği anlaşıldığından, uyuşmazlığa konu belgenin geçerli olduğu ve hüküm doğuracağı şüphesizdir.

10. Uyuşmazlığın çözümü için açıklanması gereken bir diğer konu da, mal rejimine ilişkin sözleşmelerin hukuki niteliği ve içeriğine ilişkindir. Bilindiği gibi mal rejimine ilişkin sözleşmeler, evlenmeden önce veya sonra yapılabilir. Taraflar, istedikleri mal rejimini ancak kanunda yazılı sınırlar içinde seçebilir, kaldırabilir veya değiştirebilirler (TMK md. 203). Belirtmek gerekir ki mal rejimi sözleşmelerinin kaynağı aile hukuku olmakla birlikte aynı zamanda borçlar hukuku hükümleri de uygun düştüğü ölçüde geçerlidir. TMK'nın 203. maddesinde de açıkça anlaşıldığı üzere eşler arasındaki mal rejimine ilişkin sözleşmeler, rejimin sona erme anına kadar yapılabilir. Mal rejimi sona erdikten sonra ilgili rejimin tasfiyesi ve sonucuna ilişkin anlaşmalar ise borçlar hukuku genel hükümleri kapsamında değerlendirilmelidir (doktrindeki bir esere atıf). Taraflar

arasındaki boşanma davası kabul ile sonuçlandığına göre, eşler arasındaki yasal mal rejimi boşanma davasının açıldığı 25.05.2009 tarihinde sona ermiştir. Uyuşmazlığa konu belge, eşler arasındaki mal rejimi sona erdikten sonra 24.12.2009 tarihinde düzenlendiğine göre borçlar hukuku genel hükümleri kapsamında ele alınmalıdır.

11. Türk Borçlar Kanunu'nun 285/1. maddesi uyarınca bağışlayanın; sağlararası sonuç doğurmak üzere, mal varlığından bağışlanana karşılıksız olarak bir kazandırma yapmayı üstlendiği sözleşme bağışlama sözleşmesi olarak tanımlanmıştır. Bağışlama sözü vermenin geçerliliği, bu sözleşmenin yazılı şekilde yapılmasına bağlıdır (TBK md. 288/1). Davacı 24.12.2009 tarihinde düzenlendiği belge ile aynen "... ben eşimden ...'den ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiç bir zaman dava etmiyecem, söz veriyorum, ona hibe ediyorum" şeklinde beyanda bulunmuştur. Davacı, İlk Derece Mahkemesince yapılan yargılamanın 23.10.2018 tarihli duruşmasında yazı ve imzanın kendisine ait olduğunu kabul etmiştir. Davacının kardeşi olan ve davacı tanığı olarak dinlenen ...'ın bu belge hakkında "Bu dediğim protokol anlaşmalı protokolü olmayıp boşanma davasından sonra mal paylaşımına ilişkin protokoldür" dediği, tarafların ortak çocuğu olan ve davalı tanığı olarak dinlenen ...'in ise "babamın yukarıda belirttiğim gece hayatı kumar içki başka kadınlarla ilişkisi nedeniyle yine arkadaşlarına kefil olması nedeniyle eve icralar da gelmiştir. Tarafların boşanma sürecinde annem babamın borçlarını ödemek için kredi çekti. Bunu babam da istedi. Zaten boşanma koşulu olarak borçlarını ödemesini istedi buna karşılık ben evlilik içinde edindiğin mallardan hiçbir talepte bulunmayacağım dedi bu konuda yazılı beyanda bulundu, yazılı beyanında da babam belirtildiği üzere evlilik içinde edinilen mallarla ilgili hiçbir hak talebinde bulunmadığı beyan edip imzalamıştır zaten bu amaçla bu yazı verilmiştir bunun karşılığında annem babamın borçları için kredi çekmiş ve borçlarını ödemiştir" şeklinde ayrıntılı ve görgüye dayalı bilgi sahibi olduğu anlaşılmıştır. Hakların bağışlanmasında yazılı şekil şartı geçerli (TBK md. 288/1) ve hakkın doğumu yeterli (TBK md. 285/2) olduğuna göre 24.12.2009 tarihli belgenin "bağışlama sözü verme" niteliğinde olduğu açıktır.

12. Bağışlama sözü verme, kurulmasıyla ifası farklı zamanlarda olan, dolayısıyla kurulduğu anda ifa edilmeyen bir bağışlama sözleşmesidir. Bağışlama sözü verme, borçlandırıcı bir işlem, borç doğuran bir sözleşmedir. Bu sözleşmeyle bağışlayan; sonuçlarını sağlığında malvarlığında doğurmak üzere karşılıksız bir kazandırma yapmayı, maddi veya maddi olmayan bir mal üzerindeki hakkını bağışlanana devretmeyi borçlanır. Sözleşmenin konusu taşınır ve taşınmazlar gibi maddi şeyler olabileceği gibi, patent hakkı, telif hakkı veya alacak hakkı gibi maddi olmayan haklar da olabilir (doktrindeki bir esere atıf).

13. Dosya kapsamı bir bütün olarak değerlendirildiğinde davacı erkek, mal rejiminden kaynaklanan alacağına ilişkin, eşine bağışlama sözü vermiştir. Geçerli bir bağışlama sözü verme işlemi bağışlayanı bağlar. Davacı her ne kadar "alkollü olduğum için bu yazıyı verdim" şeklinde beyanda bulunmuşsa da irade bozukluğu nedeniyle iptal davası açmadığı gibi TBK'nın 296. maddesinde belirtilen bağışlama sözü vermenin geri alınması ve ifadan kaçınma sebepleri de somut olayda gerçekleşmemiştir. Hâl böyle olunca 24.12.2009 tarihli bağışlama sözü verilmesine ilişkin sözleşmenin niteliğinde hataya düşülerek feragat hükümlerinden hareketle davanın esası hakkında hüküm kurulması gerektiği sonucuna varılması hatalıdır.

14. Açıklanan nedenlerle direnme kararının onanması gerektiği görüşünde olduğumdan Sayın Çoğunluğun aksi yöndeki görüşüne katılamıyorum.

"K A R Ş I O Y"

Eldeki dava uyuşmazlık, taraflar arasında daha önce görülen boşanma davasında davalı koca tarafından Mahkemeye hitaben yazılan dilekçenin mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak (katılma alacağı) hakkından feragat veya bu alacağa ilişkin hakların hibe edildiği anlamına gelip gelmediğine ilişkindir.

Somut olayda davacı koca, davalı kadın ile evlilik birliği içinde edindikleri evlerin davalı adına tescil edildiğini ileri sürerek katılma alacağı talebinde bulunmuştur.

Davalı ise davacının boşanma dosyanına sunduğu dilekçeyle "Ben eşimden ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiçbir zaman dava etmeyeceğim, söz veriyorum, ona hibe ediyorum" şeklinde beyanda bulunduğunu, bu itibarla bağışlama nedeniyle davacının katılma alacağı bulunmadığını savunmuştur.

İlk Derece Mahkemesince, davacı tarafından verilen söz konusu dilekçeyle katılma alacağından kaynaklı hakların bağışlandığı kabul edilerek davanın reddine karar verilmiş; davacının hükme yönelik istinaf başvurusu da Bölge Adliye Mahkemesince aynı gerekçeyle esastan reddedilmiştir.

Bunun üzerine davacı kararı temyiz etmiştir. Yargıtay 2. Hukuk Dairesi ise "Boşanma dava dosyasındaki tarafların karşılıklı olarak tazminat ve nafaka ile ilgili beyanlarının boşanmanın eki niteliğindeki konulara ilişkin olduğu, mal rejiminin tasfiyesine ilişkin bir anlaşma yapılmadığı, davacının boşanma dava dosyasında mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından feragat ettiğine ilişkin açık bir beyanı olmadığı" gerekçesiyle -Bölge Adliye Mahkemesi kararını kaldırarak- İlk Derece Mahkemesi hükmünün bozulmasına karar vermiştir.

İlk Derece Mahkemesince önceki hükümde direnilmesi ve direnme kararının temyizi üzerine Hukuk Genel Kurulunun Sayın Çoğunluğu tarafından -Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin kararı doğrultusunda- direnme hükmünün bozulmasına karar verilmiştir.

Aşağıda açıklamış olduğumuz nedenlerle Sayın Çoğunluğun bu görüş ve kararına katılmamız mümkün olmamıştır:

Mal rejimi; eşlerin tâbi oldukları rejim süresince edindikleri mallar üzerindeki hakları, birbirlerine ve üçüncü kişilere karşı sorumlulukları ile rejim sona erdiğinde bu malların paylaştırılması yönündeki kurallar bütününü ifade etmektedir. Öte yandan edinilmiş mallara katılma rejiminde tasfiye davasının görülebilmesi için eşler arasındaki mal rejiminin sona ermiş olması gerekir (bkz. HGK'nın 10.09.2025 tarihli ve 2024/2-7 Esas, 2025/498 Karar sayılı kararı).

Bununla birlikte eşler, boşanma aşamasında mal rejiminin tasfiyesine karar verdikleri takdirde bu durum doğmamış bir hakkın kullanımı anlamına gelmeyecektir. Zira boşanma ile sona eren evlilikler yönünden mal rejiminin tasfiyesi davasının görülebilirlik koşulu olarak boşanmanın gerçekleşmesi aranmakta ise de eşler arasındaki mal rejiminin sona erdiği tarih, kabulle sonuçlanan boşanma davasının dava tarihi olup mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak

hakkı dava tarihi itibariyle doğmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken husus, mal rejiminden kaynaklı hakkın dava yolu ile kullanılabilmesi, diğer bir ifadeyle mal rejiminin tasfiyesine karar verilebilmesi için eşlerin boşanmalarına ilişkin kararın kesinleşmesi gerektiğidir (aynı yöndeki yaklaşım için bkz. HGK'nın 07.06.2022 tarihli ve 2019/8-335 Esas, 2022/850 Karar sayılı kararı).

Buna göre eşlerin boşanma davası sırasında da mal rejiminin tasfiyesine ilişkin olarak anlaşma yapmalarının veya dava görülürken ya da kesinleşme aşamasında mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından feragat etmelerinin ya da bu haklarını eşlerine hibe etmelerinin önünde hukuki bir engel bulunmamaktadır. Buna karşılık şayet eşler boşanma davasında mal rejiminin tasfiyesi hususunda da anlaşma yapmak istiyorlarsa, bu hususun hiçbir duraksamaya yer vermeyecek açıklıkta olması çok önemlidir. Bu bağlamda soyut, muğlâk, her anlama gelebilen, farklı şekilde yorumlanmaya açık, müphem kelime ve cümleler kullanılan anlaşma metinleri sonradan açılan davanın görülmesine engel teşkil etmez (bkz. HGK'nın 07.06.2022 tarihli ve 2019/8-335 Esas, 2022/850 Karar sayılı kararı).

Yapılan bu açıklamalar ışığında somut olayda davacı tarafından boşanma davasını gören Mahkemeye sunulan dilekçenin anlam ve kapsamı tayin edilirken boşanma davasında yer alan olgular ile birlikte eldeki alacak davasındaki delillerin bütünlük içinde bir incelemeye tâbi tutulması elzemdir.

Boşanma dosyası incelendiğinde, tarafların 25.05.1979 yılında evlendikleri, müşterek üç kız çocuklarının bulunduğu, kadın tarafından 25.05.2009 tarihinde koca aleyhine boşanma davası açıldığı, kadının davada kendisi için herhangi bir tazminat, nafaka veya eşya talebinde bulunmadığı, yalnızca müşterek çocuk için tedbir/iştirak nafakası istediği, davalı kocanın ise davaya cevap vermediği görülmektedir. Davaya bakan Ankara 8. Aile Mahkemesi 11.09.2009 tarihinde, davalı kocanın sürekli içki içtiğine ve yine eşine ve aile fertlerine karşı hakaret içerikli söz ve davranışlarda bulunduğuna vurgu yaparak kusurlu olduğunu kabul etmiş; be sebeple tarafların boşanmalarına, müşterek çocuk için nafaka ödenmesine, talebi olmadığından davacıya nafaka veya tazminat ödenmesine yer olmadığına karar vermiştir. Anılan karar, tarafların 24.12.2019 tarihinde verdikleri temyizden feragat dilekçeleri nedeniyle aynı gün kesinleştirilmiştir.

Boşanma davasının davalısı ve eldeki alacak davasının davacısı olan kocanın imzasını taşıyan, Ankara 8. Aile Mahkemesine hitaben yazılmış dilekçe içeriğinde "Ben eşimden ...'den ayrıldığımda bana düşen haklarımdan hiçbir zaman dava etmiyecem, söz veriyorum, ona hibe diyorum" ifadeleri bulunmaktadır. Bu dilekçe boşanma davasında davacı olan kadın tarafından Ankara 8. Aile Mahkemesine ayrı bir dilekçe ekinde sunulmuş ve Hâkim tarafından 24.12.2019 havale tarihiyle birlikte dosyasına eklenmiştir.

Bu kapsamda ilk olarak eldeki alacak davasının davacısı olan koca tarafından bu dilekçedeki imzanın kendisine ait olduğunun kabul edildiği önemle vurgulanmalıdır. Nitekim davacı 23.10.2018 tarihli duruşmadaki imzalı beyanında bu yazıyı alkollü iken verdiğini belirtmiştir.

Diğer yandan davacı aynı duruşmada bu dilekçeyle haklarından feragat etmediğini ileri sürmektedir. Bu durumda dilekçenin amaç ve kapsamının tespiti bakımından hangi tarihte verildiği büyük önem taşımaktadır. Söz konusu dilekçe taraflar arasındaki boşanma davası sırasında

Mahkemeye sunulmuş değildir. Yukarıda da değinildiği üzere boşanma davasında davalı olan koca, davaya cevap vermemiştir. Davaya bakan Ankara 8. Aile Mahkemesi de davayı çekişmeli boşanma davası olarak görmüş ve davalı kocayı kusurlu bularak neticelendirmiştir. Ayrıca boşanma davasında davacı olan kadının kendisi için nafaka ve tazminat talebi söz konusu olmamıştır. Dahası dilekçe, boşanmaya dair hükmün kesinleştiriliği gün Mahkemeye sunulmuştur. Dolayısıyla söz konusu dilekçenin eşler arasındaki boşanma davasına ya da boşanmanın fer'îlerine ilişkin bir irade beyanı niteliğinde olduğunu kabul etmek mümkün değildir.

Bu kapsamda dilekçe içeriğinde hiçbir zaman dava edilmeyeceği ifade edilen ve ...'e hibe edilen hak, mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından başka bir şey değildir. Nitekim dilekçenin verildiği tarihte haklarındaki boşanma hükmü kesinleşmiş olan eşler arasında boşanmayla bağlantılı olarak ileri sürülebilecek tek hak bu katılma alacağıdır.

Esasında davacının söz konusu dilekçeyi evlilik döneminde edindikleri mal varlığı için verdiği hususu dosya kapsamındaki diğer delillerle de teyit edilmektedir. Bu bağlamda özellikle taraflarla yakınlığı olan bazı tanık beyanlarına yer vermekte yarar bulunmaktadır.

Davacı kocanın kardeşi olan tanık ... söz konusu belge için "... Yengem kendisine bir miktar para vererek ve ayık olmadığı bir zaman diliminde bir protokol imzalatmış ve mahkemeye sunmuş. Bu dediğim protokol anlaşmalı protokolü olmayıp boşanma davasından sonra mal paylaşımına ilişkin protokoldür ... şeklinde beyanda bulunmuştur. Yine tarafların müşterek çocukları olan tanık ... de " ... babamın ... gece hayatı kumar içki başka kadınlarla ilişkisi nedeniyle yine arkadaşlarına kefil olması nedeniyle eve icralar da gelmiştir. Tarafların boşanma sürecinde annem babamın borçlarını ödemek için kredi çekti. Bunu babam da istedi. Zaten boşanma koşulu olarak borçlarını ödemesini istedi, buna karşılık 'ben evlilik içinde edindiğin mallardan hiçbir talepte bulunmayacağım' dedi; bu konuda yazılı beyanda bulundu, yazılı beyanında da babam belirtildiği üzere evlilik içinde edinilen mallarla ilgili hiçbir hak talebinde bulunmadığı beyan edip imzalamıştır, zaten bu amaçla bu yazı verilmiştir ..." şeklinde anlatımda bulunmuştur.

Dolayısıyla somut olayın koşullarında davacı kocanın boşanma davasının kesinleştiği gün Mahkemeye sunduğu dilekçe ile evlilik dönemi içinde edinilmiş mallara ilişkin olarak mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkından vazgeçtiğinin ve bu katılma alacağına dair hakkını boşandığı eşi olan davalıya hibe ettiğinin kabulü gerekmektedir.

Anılan hak şahsi ve nakdi niteliğe sahiptir. Buna göre yazılı beyanla yapılan bu hakkın bağışlamasına dair irade açıklaması, Türk Borçlar Kanunu'nun 288. maddesinin 1. fıkrasında yer alan "Bağışlama sözü vermenin geçerliliği, bu sözleşmenin yazılı şekilde yapılmasına bağlıdır" hükmü uyarınca geçerlidir.

Bu itibarla davanın reddi yönündeki İlk Derece Mahkemesi hükmünün somut olayın koşullarında isabetli olduğu ve onanması gerektiği kanaatinde olduğumuzdan Sayın Çoğunluğun aksi yöndeki görüş ve kararına katılmıyoruz.